



!KJ

אני הושבת להתישב בי קיבוץ משוטט. אני מונח ברחלם לזכות לחודש, כדי שיום. אני מתנגדת באי פן עקרונות להתישבות. אני הישבת שזה הדוש. אני אני הושבת שאני מתאימה לזה, ואני במני זה שאני יכולה להביא יותר תועלת במקום אחר. הוא היה מצב זה שהיו צרכים לזכות, וכולם היו הולכים, הייתי בורא הי לכת גם כן. אני אני מסוגלת להישב שאהיה כי אני במקום אחר, שלא יהיו לי שום הירושים טחי יום התנאים של היום הם כאלה שאני טטר לא אני דיאלקטית, כפי שהייתי.



!KJ

אין לי שום משימה להיום כפרויקט. לדעתי זה משעי מם נרא. אני לא הייתי רוצה להיות עם הרבה אנשים יחד, שכל אחד מהם חי בדיוק את אותם החיים כרעהו. אני נמשי כת לעבודה גופנית, כי חוד לא לעבודה חקלאית. החיים בטטר אפרוריים מדי, יום אחד הומה לדעי הו. אפשר לסבול את הכל לפעם פעמים, אבל לא כדבר תלמידי. אני הושב בת שהייתי יכולה להסי תגל דחיים שבהם אין לי ארון בגדים פרטי, אלא ישנו רק מחסן משותף וארון בגדים משותף. זה מה שאני מושך אותי כי קיבוץ. אני רוצה בקצת פרטיות, כי בעיני, זהו אחד הדברים החשובים.



!KJ

אני שונאת את הרעש של בתי הקפה, הכרים, הצי פיפות. אפשר לשבת מפי עם לפעם בבית קפה, לשי מוני מוסיקה שקטה, כדי קוד. אני מתארת לי כי לויזמן מתאים כן: בקיץ לרדת לשפת הים בהרצ ליה, או לשבת על גבעות החול, להשקות עד המים, לשוחח עם בחור פחות או יותר פוקה על גג דבר שהוא בעיני; למות כי חברה שמחה, עלייה, מדי אתחייב; לשוט על הירי קון. הויז מזה אני אוהבת סרטים עצובים, או מוסר קליב, אבל לא את המור פיקה הזיפתית של הלאו.



!KJ

אני סולדת מאזדה של עקרת בית, שהחיים שלה מתהווים בים כמקור כי הרתחת קומקום קפה לי בעיה היוצא לעבודה כי מסתיימים בשעה 11 כי לילה בשמיספת מלים. אני רוצה להסתגל לכל השני עונות של אדם אחר, כי השלים עמחם, להיות הצד החלש בחיי הנשוי אין משועבדת לדמונות הבעל. החיים של עקרת בית הם עקרים ביותר, ביחוד עכשיו, כימי הצנע והתורים האינסופיים.

